

OP DE VOORAVOND VAN 20 JAAR NA
DATO
Jaap van Assenbergh

Twintig jaar geleden kwam mijn broer thuis met de mededeling dat hij ging zingen in een koor. Bij de hele familie rees de vraag: 'Wat vindt de rest van het koor daarvan?' en 'Zou je dat nu wel doen?' Maar het ging niet zozeer om het koor, maar om een Trichts reisgezelschap dat naar een dorpje in Roemenië ging.

Weldra kwam de grote Bosatlas op tafel om te kijken waar dat Roemenië eigenlijk precies lag en hoever het wel niet zou zijn. Toen het land gevonden was kwam het volgende probleem 'Waar lag dat dorpje?' Om hier een antwoord op te vinden, moesten we eerst weten hoe het dorpje heette. Na wat zoekwerk in de reisinformatie werd gevonden dat het dorpje Küsmód was. Daar nog niemand er ooit van gehoord had en niemand wist wat je met die trema's op die klinkers aan moest, was het toen nog gewoon *Kusmot* of bij sommigen *Kusmut*, omdat die trema's er waarschijnlijk niet voor niets opstonden. Bij velen is het bij deze uitspraak gebleven en alleen bij hen die de Hongaarse uitspraak in de loop der tijd machtig zijn geworden, is het later nog Küsmód geworden.

Die 1e reis heeft in Tricht en in de regio veel teweeg gebracht. Zelfs de lokale omroep had er een item aan gewijd. Ik zie nog iedereen voor de camera bij het uitstappen van de bus zeggen. 'Hallo, ik ben ... ' De één op laarzen, de ander op schoenen en een paar op klompen kwamen zo de bus uit klossen. Nu ben ik opgegroeid in een dorpje waar het dragen van klompen de normaalste zaak van de wereld was. Wij voetbalden er zelfs op. Het was daar zo gewoon dat je iedereen op klompen kon verwachten, behalve ... een dominee.

Deze reis was het begin van een lange reis met als doel: een zusterband met het dorpje Küsmód. Een reis die geen 10 dagen zou duren, maar nu al meer dan 20 jaar duurt. Tijdens deze langdurige reis zijn er veel mensen uitgestapt en er zijn ook veel mensen later ingestapt.

Ik ben ook een van die instappers geweest. Het meest opvallende voor mij als instapper was en is nog steeds dat de mensen van het 1^e uur het altijd weer presteren om te beweren dat er geen reis meer geweest is als de eerste. Die 1^e reis. Tjonge, jonge, dat was me wat toen, zo iets maak je nooit meer mee. En toch stappen ze iedere reis weer in.

Nu staan we aan de vooravond van een reis 20 jaar na deze 1^e reis. En ik kan de oudjes verzekeren dat dit net zo'n unieke reis wordt als de eerste. Al is het maar omdat je op deze reis ruim 20 jaar hebt moeten wachten.